

en enkelt eller et Par Skatter som Basis for Statens Husholdning. Jeg ved godt, at det ærede Medlem og hans Meningsfæller betragte Indkomst- og Formueskatten som en ganske udtømmelig Guldgrube. Det er efter min Opfattelse en meget stor Vildfarelse“. Den nuværende Finansminister har udtalt sig omtrent paa samme Vis, og jeg tror, de have set ret her. Thi hvis Formue- og Indkomstskatten skulde være den eneste Skat, skulde man meget højt op med den, og dernæst — for saa vidt man i det hele skulde nøjes med en enkelt Skat — man kunde jo her ogsaa tænke paa en Grundskat eller hvad som helst andet — skulde denne eneste Skat jo hvile paa et absolut retfærdigt Grundlag, og det synes jeg ikke, man kan sige om synderlig mange af de nuværende Skatter. Jeg tror derfor, det indtil videre vil være ganske ugørligt at basere Statens Husholdning paa en eneste Skat.

Jeg vil i denne Forbindelse henvende en Bemærkning til Højre, som under Finanslovens første Behandling med Beklagelse har konstateret, at Forholdet mellem Statens direkte og indirekte Indtægter gennem en Aarrække er blevet forrykket, saa at medens de direkte Skatter tidligere udgjorde 18 pCt. af Indtægterne og de indirekte 82 pCt., ere de direkte gaaede op til 25 pCt. og de indirekte ned til 75 pCt. Vi i Venstre billige denne Bevægelse, vi billige ganske Bestræbelserne for at flytte Skattebyrden fra Forbruget over paa Indkomsten og Formuen. Jeg vil tilføje, at det vil være Venstre magtpaaliggende at gennemføre den Skattereform, vi her forhandle, i sine Hovedtræk, og navnlig uden at der sker en Overvæltning fra de direkte til de indirekte Skatter, thi selv om jeg anser det for ugørligt at nøjes med Indkomst- og Formueskat alene, er der jo i denne Skat, om jeg saa maa sige, et pædagogisk Element, idet Sagen, naar Krav om store og bekostelige Reforme rejses, rykker os alle personlig nær ind paa Livet i Form af højere Skatter, og dette Element er efter min Mening sundt: ikke saadan at forstaa, at Skatten fortrinsvis skulde ramme de mange smaa Indkomster, men i Kraft af, at den til en vis Grad rammer alle. Noget saadant kan jo ingenlunde siges om de indirekte Afgifter, i Særdeleshed ikke om Toldafgifterne.

Om det Skattekompleks, vi have til Behandling i Dag, kan man vist roligt sige, at det, den højtærede Finansminister har haft for Øje, er at tage Skatterne paa saa lempelig og rimelig Maade som muligt, idet de

Afgiftslove, der ere forelagte samtidig med Forslaget om Indkomst- og Formueskatten, ikke kunne siges at ville falde tungt paa de mange Hjem ude i Landet. For øvrigt skal jeg ikke komme ind paa en Omtale af disse Lovforslag, men alene holde mig til Forslaget om Formue- og Indkomstskatten, idet de andre ville blive behandlet af et andet Medlem af mit Parti. Forinden jeg gaar over til at tale om Enkeltheder i det foreliggende Forslag, ønsker jeg at gøre en Bemærkning om denne Beskatningsmaade, om Indkomst- og Formueskat i det hele.

Der har for ikke længe siden været ført en Debat i „Berlingske Tidende“ om denne Beskatningsmaade, og under denne Debat er det af en Skatteautoritet her i København hævdet, at Landet udenfor København gav 4 Mill. Kr. for lidt i Skat. Med andre Ord, hvis Ansættelsen Landet over var forsvarlig, vilde vi ikke være komne i den Nødvendighed, vi nu staa overfor, nemlig at skulle gennemføre en Forhøjelse af Indkomst- og Formueskatten, ja, den paagældende mener i Grunden, at det var meget mere end 4 Mill. Kr., at det var 16 Mill. Kr., man ude paa Landet gav for lidt. Men dette Beløb blev saa reduceret noget, og til sidst blev det et Beløb af 4 Mill. Kr., som absolut burde skaffes udenfor Hovedstaden. Hvis dette er rigtigt, er det en betænkelig Sag i og for sig med Indkomst- og Formueskattelevne, thi det vil med andre Ord sige, at da af de 8,897,000 Kr. som i 1910 — 11 indkom ved den personlige Indkomstskat til Staten, de 4,751,000 Kr. hidrørte fra Provinserne og Landdistrikterne, skulde dette Beløb omtrent fordobles. Man tænke sig, at Indkomster ude paa Landet paa 3,000 Kr. skulde — som der er gjort opmærksom paa af Generaldirektør Rubin — ansættes til ca. 5,500 Kr., og Indkomster paa 6,000 Kr. til 11,000 Kr., og man vil vistnok hurtig være paa det rene med, at dette kan ikke være rigtigt. Det er endog ganske udelukket, at det kan være rigtigt. Og i denne Forbindelse bør man se paa, med hvilken Begrundelse den paagældende indledede sine Bemærkninger. Indledningen er denne: „Hvis Indtægterne ere nogenlunde ligelig fordelt over hele Landets Befolkning, saa o. s. v.“ Ja, jeg tror nu ogsaa, der skal lægges en afgørende Vægt paa dette lille Ord: „Hvis“. Men Indkomsterne over hele Landet ere ikke nogenlunde jævnt fordelt, og det er en ganske naturlig Ting, at de ikke ere det. For mig, der nu i 8 Aar har beskæftiget mig med